

OPINIE

KOMITET REGIONÓW

85. SESJA PLENARNA, 9–10 CZERWCA 2010 R.

Opinia z inicjatywy własnej Komitetu Regionów „Przyszłość WPR po 2013 r.”

(2010/C 267/03)

KOMITET REGIONÓW

- Uważa, że rolnictwo i sektor rolno-spożywczy to sektory strategiczne dla Europy i że Unii Europejskiej bardziej niż kiedykolwiek potrzebna jest skoordynowana wspólna polityka rolna i żywnościowa;
- Uważa za niezbędne utrzymanie zasady preferencji wspólnotowej w celu zapewnienia Europie niezależności i bezpieczeństwa zaopatrzenia w żywność;
- Uważa za niezbędne tworzenie skutecznych narzędzi umożliwiających stabilizację cen oraz zarządzanie produkcją, aby zagwarantować stabilność dochodów dla rolników;
- Uważa, że przekształcona polityka rolna powinna zerwać z niesprawiedliwym traktowaniem w zakresie wspierania poszczególnych rodzajów produkcji i poszczególnych regionów;
- Zaleca porzucanie historycznych wartości referencyjnych i proponuje, by poza minimalnymi wymaganiami w zakresie ochrony środowiska, niezbędnymi dla otrzymania pomocy pierwszego stopnia (jednolite płatności na hektar), promować i popierać działania i systemy produkcji najlepiej spełniające kryteria ochrony środowiska i zasobów naturalnych za pomocą specjalnych dodatkowych zachęt;
- Uważa za niezbędne, by europejskie wsparcie publiczne brało pod uwagę poziom zatrudnienia w każdym gospodarstwie rolnym;
- Uważa, że konieczna jest bardziej całościowa strategia na właściwym szczeblu (przykład obszarów górskich i wesp), przeznaczona dla obszarów o stałych niekorzystnych warunkach naturalnych, by w pełni wykorzystać ich potencjał i by pomoc europejska przyniosła jak najlepsze wyniki;
- Wnosi także, by Komisja Europejska bardziej precyzyjnie określiła powiązania między polityką rozwoju wsi a polityką regionalną i polityką spójności, tak by zapewnić spójność działań danego rodzaju na określonym obszarze;
- Uważa, że sprawą podstawową staje się zaangażowanie szczebla regionalnego, choć niezbędne jest nadal określenie ram europejskich i krajowych;
- Uważa, że budżet przeznaczony w latach 2014–2020 na wspólną politykę rolną powinien zostać skonsolidowany i wzmocniony, by odpowiadać jej zadaniom i stojącym przed nią wyzwaniom.

Sprawozdawca: René SOUCHON (FR/PSE), przewodniczący Rady Regionalnej Owernii

ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

Kontekst i uwarunkowania

Podczas gdy różne środowiska zastanawiają się nad przyszłym miejscem i rolą rolnictwa w Europie,

1. Uważa, że do jego zadań i priorytetów należy opracowanie opinii z inicjatywy własnej w sprawie głównych zasad i kierunków wspólnej polityki rolnej po roku 2013.

2. Uznaje za konieczne wstępne określenie pożądanych zasad i kierunków, zanim rozpoczną się dyskusje nad budżetem w tej dziedzinie.

3. Stwierdza, że świat stoi obecnie wobec bardzo różnorodnych, ogromnych wyzwań, takich jak wzrost liczby ludności, kurczenie się zasobów wodnych, stopniowe wyczerpywanie się kopalnych surowców energetycznych, wyjąłwanie się gleb i zagrożenie różnorodności biologicznej oraz zmiana klimatu.

4. Stwierdza, że wyzwania stojące przed dzisiejszym rolnictwem i hodowlą zwierząt – niestabilność rynków, spadek dochodów w rolnictwie, globalizacja handlu, presja demograficzna i konkurencja wschodzących rynków, liczne sytuacje kryzysowe w zakresie zdrowia, rentowność i modernizacja najmniejszych gospodarstw rolnych i hodowlanych, spadek żyzności gleb, przedstawianie się ze źródeł kopalnych na inne źródła energii oraz dalsze problemy ekologiczne, gospodarcze i społeczne związane z utrzymaniem działalności rolniczej, zwłaszcza w regionach górskich i na innych obszarach o niekorzystnych warunkach itd. – nie są już takie jak w przeszłości.

5. Uważa, że osadzenie wspólnej polityki rolnej na nowych podstawach jest niezbędne, by umożliwić Unii Europejskiej dostosowanie się do sytuacji i ograniczenie negatywnych skutków obecnych i przyszłych przemian dla ludności Europy i obszarów wiejskich, a także podmiejskich. Celem musi być inteligentny i trwały wzrost, bezpieczna żywność, ochrona różnorodności biologicznej oraz krajobrazu naturalnego i kulturowego. Przekształcenie tej polityki powinno się opierać na następujących dziesięciu zasadach i kierunkach:

A. Polityka rolna powinna pozostać wspólnym obszarem polityki

6. Stwierdza, że głównym zadaniem rolnictwa europejskiego jest produkowanie żywności dla ludności państw członkowskich, przy zapewnieniu uczciwej konkurencji i ochrony środowiska, jak też przy spełnianiu pozostałych wymogów jakości, bezpieczeństwa żywności i przystępnych cen.

7. Wskazuje, że rolnictwo wspólnotowe zapewnia także społeczeństwu europejskiemu szereg dóbr publicznych, które nie są wynagradzane przez rynek (zagospodarowanie terenu, gospodarka krajobrazowa, ochrona środowiska i zasobów naturalnych, spójność terytorialna itp.), i które same w sobie stanowią wartość dodaną dla całej UE.

8. Uważa, że rolnictwo i sektor rolno-spożywczy to sektory strategiczne dla Europy i że Unii Europejskiej bardziej niż kiedykolwiek potrzebna jest skoordynowana wspólna polityka rolna i żywnościowa.

9. Stoi na stanowisku, iż należy odsunąć wszelkie pokusy choćby częściowego włączenia wspólnej polityki rolnej na powrót do kompetencji krajowych.

B. *Wspólna polityka rolna powinna zapewnić Europejczykom niezależność i bezpieczeństwo zaopatrzenia w żywność*

10. Uważa, że niezależność i bezpieczeństwo zaopatrzenia Unii w żywność powinny pozostać dwoma nadrzędnymi celami wspólnej polityki rolnej.

11. Podkreśla znaczenie zapewnienia wystarczającej różnorodności, jakości i bezpieczeństwa produkcji w skali Unii Europejskiej i jak najlepszego zadbania o zachowanie optymalnego jej rozłożenia na państwa członkowskie i różne regiony, zgodnie z ich cechami.

12. Uważa ponadto, że cel dotyczący niezależności żywnościowej wymaga poświęcenia szczególnej uwagi sektorom produkcji rolnej, które są obecnie w znacznym stopniu deficytowe, zwłaszcza jeśli chodzi o produkcję białek roślinnych.

13. Uważa za mało prawdopodobne, by produkcja rolnictwa europejskiego mogła być konkurencyjna wobec produkcji jakiegokolwiek rolnictwa na świecie, jeśli za punkt odniesienia przyjmą jedynie cenę ostateczną, a to ze względu na różnice kosztów produkcji, przepisów i stopnia rozwoju.

14. Uważa zatem za niezbędne utrzymanie zasady preferencji wspólnotowej.

15. Ponadto stanowczo popiera oświadczenie Parlamentu Europejskiego (0088/2007) w sprawie zbadania wpływu koncentracji władzy przez supermarkety, a następnie propozycji wprowadzenia odpowiednich środków zaradczych.

16. Wzywa do pilnego wprowadzenia jednolitych podstawowych norm fitosanitarnych, weterynaryjnych i dotyczących ochrony środowiska w odniesieniu do produktów żywnościowych przeznaczonych na rynek UE bez względu na to, czy produkty te zostały wytworzone w UE czy w krajach trzecich.

C. *Wspólna polityka rolna powinna zapewnić stabilne dochody*

17. Stwierdza, że należy zapewnić Europie stałe zaopatrzenie w żywność.

18. Uważa za niezbędne, by producenci żywności uzyskiwali odpowiedni dochód z produkcji.
19. Stoi na stanowisku, że utrzymanie zatrudnienia w rolnictwie i w przemyśle rolno-spożywczym powinno być priorytetem.
20. Uważa zatem za niezbędne tworzenie skutecznych narzędzi umożliwiających stabilizację cen oraz zarządzanie produkcją, przy zagwarantowaniu stabilności dochodów dla rolników, należy je jednak stosować bardzo ostrożnie.
21. Stoi na stanowisku, że narzędzia zarządzania produkcją mają na celu ograniczanie zbyt dużych rozbieżności między podażą a popytem, które są czynnikami załamania kursów.
22. Uważa, że narzędzia stabilizacji cen (wycofywanie, magazynowanie, gwarancje wobec nieprzewidywalnych zdarzeń związanych z klimatem czy zdrowiem itp.) mają na celu ograniczanie skutków niestabilności rynków.
23. Jest zdania, że – w oparciu o globalne porozumienie w ramach negocjacji na forum WTO – należy zrezygnować ze stosowania instrumentu refundacji wywozowych, a także ze wszystkich pozostałych form subsydiowania eksportu, które zniekształcają warunki handlu.
24. Sądzi, że stabilność cen produktów rolnych dostosowana do rytmu rolnictwa ma podstawowe znaczenie dla utrzymania woli produkowania i dla trwałości czynników produkcji.
25. Zwraca się zatem do Komisji Europejskiej o jak najszybsze przygotowanie propozycji operacyjnych dotyczących narzędzi zarządzania produkcją i stabilizacji cen.
26. Jest zdania, że reguły konkurencji powinny umożliwić rolnikom, organizacjom producenckim i organizacjom międzybranżowym w sektorze rolnictwa zabieganie o otrzymywanie godziwego wynagrodzenia za swoją działalność.
- D. *Wspólna polityka rolna powinna sprzyjać wszystkim rodzajom produkcji oraz zmianie praktyk rolniczych, a zwłaszcza zatrudnieniu i zrównoważonemu zagospodarowaniu przestrzennemu*
27. Stwierdza, że mimo postępów osiągniętych dzięki ostatnim reformom, wspólną politykę rolną cechuje nadal bardzo nierównomierne wsparcie poszczególnych rodzajów produkcji, a w związku z tym gospodarstw i obszarów.
28. Uważa, że przekształcona polityka rolna powinna zerwać z nierównym traktowaniem, które nie byłoby obiektywnie uzasadnione, w zakresie wspierania poszczególnych rodzajów produkcji i produktów, poszczególnych typów gospodarstw ze względu na ich formę czy wielkość, a także poszczególnych regionów.
29. Stwierdza ponadto, że wspólna polityka rolna wspierała systemy produkcji, które w niewystarczającym stopniu spełniają kryteria ochrony środowiska i zasobów naturalnych, pomimo wyczerpywania się kopalnych surowców energetycznych, odkładania się środków ochrony roślin, zanieczyszczenia zasobów wodnych, ryzyka spadku żyzności gleb, a także wzrostu zagrożeń dla zdrowia.
30. Sądzi, że przyszłościowe systemy produkcji rolnej powinny zużywać mniej wody i energii ze źródeł kopalnych oraz mniej nawozów i środków ochrony roślin, cechować się większą dywersyfikacją i lepiej wykorzystywać komplementarność uprawy i hodowli.
31. Uważa, że wspólna polityka rolna po 2013 r. powinna priorytetowo traktować wsparcie dla osób utrzymujących się głównie z rolnictwa.
32. Uważa, że wspólna polityka rolna po 2013 r. powinna wspierać te przemiany i pomagać rolnikom w ich wdrażaniu.
33. Stwierdza również, że wspólna polityka rolna od wielu lat wspiera bardziej inwestycje niż zatrudnienie.
34. Uważa, że rolnictwo może być także w przyszłości istotnym źródłem miejsc pracy.
35. Stwierdza, że reforma WPR miała na szczeblu terytorialnym skutki niesprzyjające utrzymaniu działalności gospodarczej związanej z rolnictwem na obszarach w najtrudniejszej sytuacji.
36. Uważa, że wspólna polityka rolna po 2013 r. powinna w bardziej zrównoważonym stopniu wspierać zatrudnienie i utrzymanie działalności rolniczej na obszarach w trudnej sytuacji, w tym na obszarach podmiejskich.
37. Zaleca, w celu realizacji tych głównych kierunków, stopniowo porzucanie historycznych wartości referencyjnych na całym obszarze europejskim po 2013 r. na rzecz jednolitych płatności na hektar, które będą odzwierciedlały regionalne koszty produkcji i transportu, typologię gospodarstw rolnych, a także produkcję dóbr publicznych.
38. Proponuje w szczególności, by jednolite płatności na hektar i inne formy pomocy zostały z jednej strony powiązane z rzeczywistą działalnością rolniczą, a z drugiej strony były w większym stopniu i lepiej uzależnione od wdrażania systemów produkcji zgodnych z zasadą ochrony środowiska i zasobów naturalnych.
39. Proponuje, by europejskie wsparcie publiczne brało pod uwagę poziom zatrudnienia w każdym gospodarstwie rolnym i zachęca Komisję Europejską do rozważenia możliwości wprowadzenia pułapu pomocy na gospodarstwo.
- E. *Wspólna polityka rolna powinna wspierać szczególnie te systemy produkcji, które w jak największym stopniu odpowiadają zasadom ochrony środowiska i zasobów naturalnych*
40. Uważa, że ochrona środowiska i zasobów naturalnych to z oczywistych względów jeden z głównych kierunków przekształcenia wspólnej polityki rolnej po 2013 r.
41. Uważa również, że rolników należy zachęcać do przyjmowania systemów najlepiej spełniających kryteria w tym zakresie i udzielać im przy tym wsparcia.

42. Proponuje, by poza minimalnymi wymaganiami niezbędnymi dla otrzymania pomocy pierwszego stopnia (jednolite płatności na hektar) promować i popierać działania i systemy produkcji najlepiej spełniające kryteria ochrony środowiska i zasobów naturalnych (rolnictwo ekologiczne, ograniczanie środków produkcji rolnej, ograniczanie emisji gazów cieplarnianych, ochrona zasobów wodnych, ochrona różnorodności biologicznej, ochrona krajobrazu itp.) za pomocą specjalnych dodatkowych zachęt (np. umów dotyczących użytkowania terenu).

43. Proponuje również, by tam, gdzie środowisko naturalne wymaga szczególnej ochrony, w znacznym stopniu uzależnić pomoc z tytułu wspólnej polityki rolnej od spełnienia wyższych wymagań ekologicznych i odpowiednio dostosować jej poziom, unikając jednak nadmiernego wzrostu obciążeń biurokratycznych.

44. Podtrzymuje wreszcie, w świetle wyzwań i skutków na poziomie lokalnym, swój wniosek o współdziałanie w określaniu na poziomie wspólnotowym warunków współistnienia upraw tradycyjnych i upraw genetycznie modyfikowanych.

F. *Wspólna polityka rolna powinna uwzględniać niekorzystne warunki naturalne i geograficzne (obszary górskie, wyspy, obszary słabo zaludnione, regiony najbardziej oddalone)*

45. Stwierdza, że obszary górskie, wspiarskie i słabo zaludnione, a także pozostałe strefy uznane za strefy o niekorzystnych warunkach charakteryzują się szczególnymi warunkami produkcji ze względu na stałe ograniczenia (nachylenie, wysokość, klimat, izolacja, jałowość gleby) oraz szczególnymi cechami społeczno-gospodarczymi.

46. Stwierdza, że ze względu na te warunki działalność rolnicza jest tam zarazem trudna (niska rentowność gospodarcza) i niezbędna dla równowagi środowiska (przeciwdziałanie naturalnym zagrożeniom, ochrona różnorodności biologicznej, tworzenie otwartego i zróżnicowanego krajobrazu), a także dla rozwoju obszarów wiejskich w takich strefach.

47. Stwierdza ponadto, że produkcja rolna na tych obszarach o niekorzystnych warunkach naturalnych jest ukierunkowana głównie na jakość, jednak niska wydajność i stałe koszty dodatkowe wymagają uwagi i specyficznego podejścia.

48. Proponuje, by konkretnym przejawem tego podejścia były specjalne dodatkowe płatności na rzecz utrzymania produkcji rolnej i dostarczania dóbr publicznych w perspektywie bliskiego kontaktu z odbiorcą, wysokiej jakości ekologicznej oraz spójności terytorialnej, społecznej i kulturowej.

49. Stwierdza, że mimo licznych narzędzi i strategii publicznych liczba podmiotów nie pozwala na rzeczywistą spójność działań, niezbędną dla utrzymania rolnictwa na wiejskich obszarach górskich, wspiarskich czy północnych.

50. Uważa, że konieczna jest bardziej całościowa strategia na właściwym szczeblu (przykład obszarów górskich i wysp), przeznaczona dla obszarów o stałych niekorzystnych warunkach naturalnych, by w pełni wykorzystać ich potencjał i by pomoc europejska przyniosła jak najlepsze wyniki. W związku z tym ma nadzieję, że w okresie programowania 2014–2020 w pełni wdrożony zostanie art. 174 TFUE.

G. *Wspólna polityka rolna powinna się koncentrować na rolnictwie i żywności*

51. Uważa, że wspólna polityka rolna powinna przede wszystkim skupiać się na rolnictwie i żywności oraz wzmacniać rolnictwo we wszystkich regionach Unii Europejskiej.

52. Stwierdza, że w ramach drugiego filara może niekiedy dochodzić do niejasności lub nawet konkurencji między środkami na rzecz rozwoju rolnictwa a środkami dotyczącymi rozwoju wsi niezwiązanego z rolnictwem. Uważa zatem za konieczne dokonanie wyraźniejszego rozgraniczenia tych dwóch kategorii środków. Wnosi ogólnie, by Komisja Europejska lepiej zdefiniowała politykę rozwoju wsi. Wnosi w szczególności także, by Komisja bardziej precyzyjnie określiła powiązania między polityką rozwoju wsi a polityką regionalną i polityką spójności, tak by zapewnić spójność działań danego rodzaju na określonym obszarze.

53. Podkreśla ogólnie wagę wspierania obszarów wiejskich w kontekście celu spójności terytorialnej.

H. *Wspólna polityka rolna powinna wiązać się w przyszłości ze zmianą zasad wdrażania*

54. Uważa, że skuteczne wsparcie dla systemów produkcji najlepiej spełniających kryteria ochrony środowiska i zasobów naturalnych, uwzględnienie niekorzystnych warunków naturalnych i geograficznych oraz dodatkowa troska o jakość życia na obszarach wiejskich i o lokalne inicjatywy, wymagają dostosowania odpowiednich mechanizmów i narzędzi na szczeblu regionalnym.

55. Uznaje za niezbędne uwzględnienie zarówno cech charakterystycznych dla danego obszaru, jak i regionalnych priorytetów politycznych. Priorytety te mogą bowiem znacznie się różnić w zależności od regionu.

56. Uważa, że konieczna jest zmiana zasad wdrażania wspólnej polityki rolnej i zarządzania tą polityką. Nie mogą opierać się one na zaangażowaniu wyłącznie szczebla europejskiego i krajowego, co ma nadal miejsce w większości państw członkowskich.

57. Uważa, że sprawą podstawową staje się zaangażowanie szczebla regionalnego, choć niezbędne jest nadal określenie ram europejskich i krajowych.

58. Wnosi ponadto, by Komisja Europejska rozpatrzyła kwestię słuszności i odpowiedniości obecnego rozgraniczenia pierwszego i drugiego filaru wspólnej polityki rolnej.

59. Jest zdania, że należy utrzymać i wzmocnić specjalne środki w sektorze rolnym przeznaczone dla regionów najbardziej oddalonych w ramach programu szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wspiarskich (POSEI). Pozwoliłoby to uwzględnić specyficzny charakter rolnictwa na tych obszarach, które borykają się ze swoistymi problemami wynikającymi z podwyższonych kosztów produkcji i wprowadzania do obrotu oraz niewielkich możliwości zróżnicowania produkcji rolnej.

60. Ma nadzieję, że oprócz działań regionalnych rozwinięte zostaną działania o zasięgu multiregionalnym i ponadregionalnym uzupełniające działania podejmowane przez regiony.

61. Podkreśla ponownie zasadę pomocniczości, której praktyczna wartość przejawia się w administracji na szczeblu najbardziej zbliżonym do obywateli.

62. Sądzi, że wspólna polityka rolna po 2013 r. powinna być narzędziem, z którego w prosty sposób będą mogli korzystać rolnicy, a jednocześnie pozostać przejrzysta i zrozumiała dla obywateli europejskich.

I. Wspólna polityka rolna powinna wiązać się w przyszłości ze zmianą zasad zarządzania

63. Uważa, że regiony i społeczności wiejskie nie mogą się już zadowalać statusem podmiotu współfinansującego, nie uczestnicząc w decydowaniu o pewnych kierunkach i zasadach wdrażania i zarządzania.

64. Stoi na stanowisku, że udane przekształcenie wspólnej polityki rolnej musi obejmować powszechne zaangażowanie na szczeblu regionalnym, a w niektórych przypadkach lokalnym.

65. Uważa, że obecnie tylko szczebel regionalny, a w niektórych przypadkach lokalny, umożliwia:

- wdrożenie skuteczniejszego zarządzania i szybsze reagowanie na zmianę sytuacji;
- kierowanie pomocy zgodnie ze specyfiką rolniczą, ekologiczną i terytorialną regionów;
- skuteczne ukierunkowanie wspólnej polityki rolnej na systemy produkcji, które odpowiadają zasadom ochrony środowiska i zasobów naturalnych;
- wspieranie tych sektorów rolnictwa (produkcja warzyw, hodowla drzew i krzewów, uprawa winorośli) i systemów produkcji (rolnictwo ekologiczne), które dotąd w zbyt niskim stopniu korzystały ze wspólnej polityki rolnej;
- dostosowanie do sytuacji regionalnej, a w niektórych przypadkach lokalnej, środków wspierających rozpoczęcie działalności przez nowych rolników;
- wzmocnienie więzi między sektorami rolnictwa a przedsiębiorstwami rolno-spożywczymi;
- wspieranie tworzenia krótkich kanałów dystrybucji w celu wprowadzania do obrotu produktów rolnych;
- większą spójność między wspólną polityką rolną a polityką regionalną i polityką spójności;

- bardziej zrównoważone i trwalsze zagospodarowanie przestrzenne obszaru europejskiego.

66. Uważa, że koniecznym warunkiem udanego przekształcenia wspólnej polityki rolnej po 2013 r. jest wdrożenie zasady wielopoziomowego sprawowania rządów, obejmującego szczebel europejski, krajowy i regionalny.

J. Budżet przeznaczony na wspólną politykę rolną powinien odpowiadać jej zadaniom i stojącym przed nią wyzwaniom

67. Uważa, że przekształcenie wspólnej polityki rolnej po 2013 r. jest niezbędne, by Unia Europejska mogła zmierzyć się z licznymi zadaniami i wyzwaniami w tej dziedzinie, które mają szczególnie istotne skutki w wymiarze ludzkim, społecznym, gospodarczym, ekologicznym i terytorialnym, i by mogła skutecznie przyczynić się do realizowania priorytetów określonych w strategicznym dokumencie „Europa 2020” (rozwój inteligentny, rozwój zrównoważony, rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu). W dokumencie tym należałoby poświęcić więcej uwagi europejskiemu sektorowi rolno-spożywczemu, biorąc pod uwagę jego strategiczną rolę dla UE w kontekście wspomnianych priorytetów.

68. Sądzi, że przekształcenie to, które powinno wiązać się z priorytetowym wsparciem publicznym dla systemów produkcji zgodnych z zasadami ochrony środowiska i zasobów naturalnych, będzie wymagało znacznych wysiłków dostosowawczych, a nawet zmiany działalności przez rolników oraz nowego ukierunkowania sektorów produkcji we wszystkich regionach Europy. W związku z tym niezwykle ważne pozostaje zaangażowanie świata akademickiego w dalszy rozwój rolnictwa oraz szersze wykorzystanie wsparcia naukowego w procesie opracowywania i wdrażania WPR i różnych objętych nią działań, środków i kontroli. Ośrodki naukowe umożliwiają przekształcenie wielu życzeń w odniesieniu do modernizacji sektora rolnictwa w alternatywę rzeczywiście możliwe do zrealizowania i trzeba to dobrze powiązać z programami na rzecz innowacji i funduszami.

69. Uważa, że Unia Europejska powinna wyposażyć się w środki niezbędne, by przekształcenie to było udane.

70. Uważa, że w tym celu budżet przeznaczony w latach 2014–2020 na wspólną politykę rolną powinien zostać skonolidowany i wzmocniony, by odpowiadać jej zadaniom i stojącym przed nią wyzwaniom.

Wniosek

71. Pragnie przypomnieć Komisji Europejskiej, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, że wartość dodana wspólnej polityki rolnej, a także jej wkład w realizację priorytetowych celów strategii „Europa 2020” będą oceniane według tego, czy będzie ona zdolna:

- zapewnić niezależność i bezpieczeństwo zaopatrzenia Europy w żywność dzięki zdrowej i zróżnicowanej produkcji rolnej wysokiej jakości;

- zapewnić stałe i wystarczające dochody rolnikom i sektorom produkcji w celu utrzymania i tworzenia trwałego zatrudnienia;
 - wnieść wkład w przeciwdziałanie zmianie klimatu i w zachowanie różnorodności biologicznej dzięki upowszechnieniu zasady współzależności związanej z kryteriami ekologicznymi oraz dzięki wspieraniu systemów produkcji najlepiej spełniających kryteria ochrony środowiska i zasobów naturalnych;
 - przyczynić się do spójności terytorialnej w Unii Europejskiej i zapewnić utrzymanie działalności rolniczej oraz dobrze prosperujących społeczności wiejskich we wszystkich regionach Europy.
72. Uważa, że tylko wspólna polityka rolna przekształcona zgodnie z jasnymi kryteriami oraz z uwzględnieniem długoterminowej perspektywy i posiadająca niezbędne środki finansowe stworzy Unii Europejskiej warunki do sprostania istotnym wyzwaniom przyszłości.

Bruksela, 9 czerwca 2010 r.

Przewodnicząca
Komitetu Regionów
Mercedes BRESSO
